

*Majestæten har givet Guineisk Kompagni eneret på indførslen af slaver til de danske øer i Vestindien. Frederik har forlangt et festmåltid af køkkenfolkene. Der er tændt op i pejsen og lysekronen i spejlsalen, og skæret fra lysene og flammerne glimter i spejlene. Det lange bord midt i rummet er dækket med damaskdug og porcelæn. Fløjdørene går op, køkkenpigerne bærer dampende fade ind. Med munden fuld af mad råber Frederik til Leonora, der sidder for den anden ende af det lange bord: – Hører du, Leonora, majestæten har velsignet kompagniet. Nu vil jeg købe mig tre skibe. Tre skibe, der skal sejle i pendulfart med afrejse fra København hver sjette måned. Sejle til Guinea, lastes med guld, elefanttænder og slaver, sejle derfra til plantagerne vestpå ...*

*Han skovler mad i munden.*

*– Så nu, Leonora, nu skal der sørges for et rigeligt oplag af krudt, geværer, kobber og bomuldsstoffer, det er afrikanernes foretrukne valutaer, ved du nok.*

Senere i romanen får vi også et indblik i hvordan købet af slaveriet foregår på Guldkysten, og hvor ofte skibene sejler:

*Vi lagde den første mandsslave i lænker i bunden af skibet i begyndelsen af november, fortæller kaptajnen. – Men så gik det trægt med leverancerne i december. Vi nåede helt til februar, før vi havde lasten fuld. Da vi endelig satte sejl mod Vestindien, var vores første slave berøvet fornuften, han fablede løs på sit mærkelige sprog, han havde vel nok ligget henstuvet lidt for længe. Men jeg forsikrer direktionen om, at han klarede rejsen over søen og trods sine skavanker blev forhandlet til en god pris.*

*Han (red: Frederik Bargum) læser de breve, der er kommet fra nær og fjern. Brevene tårner sig op i tre høje stakke. Der er breve fra købmænd, der ønsker at købe aktier i kompagniet, breve fra udenlandske interessenter, der spørger efter en dato for den kommende generalforsamling. Der er underrettelser fra skibskaptajner og fra kompagniets udsendte handelsagenter ... Skibet Leonora, der vendte hjem til København, er allerede sat i søen igen. Det samme gælder Christiansborg (red: skibet). Alt går efter planen, hvert halve år sætter et af kompagniets skibe sejl mod den afrikanske kyst. Fredensborg (red: også et slaveskib) er undervejs på sin jomfrurejse, og om alt går vel, tilbage i København inden jul. Frederik smiler for sig selv...*

I romanen kommer Bargums datter, Rebecca Bargum, også til orde. Hun har ikke kendt sin mor og far, men er vokset op hos farbroderen. Frederik Bargums synder bliver hun dog nødt til at forholde sig til:

*Aviserne skriver om arbejdet i den kommission til slavehandlens bedre indretning, som det for nogle år siden blev vedtaget at nedsætte i København. Man drøfter, hvordan man kan gøre forholdene om bord på skibene mere humane, om man kan erstatte brændemærkerne med mindre smertefulde mærker. Man diskuterer, om det vil være muligt at proviantere mere vand og flere citroner, mere medicin, så slaverne ikke bliver så syge undervejs.*

Vi får også via datteren indblik i de argumenter, der var for og imod slaveriet.

*Fortalerne for slavehandlen skriver, at der i plantagerne er brug for markarbejdere, der er vant til at arbejde under stikkende sol, at det er nødvendigt for at opretholde den danske økonomi. Og netop de sorte er egnet til dét, ikke alene på grund af deres fysiologi, men også fordi de udviser så få kultiverede træk, meget få spor af kulturel udvikling, de er tættere på naturen og bedre egnet til markarbejde. Opponenterne svarer, at hvis de sorte mennesker opfører sig dyrisk, så er det, fordi vi holder dem fast i deres elendighed og uvidenhed og overtro. Hvordan skal disse naturens børn kunne udvikle sig til et civiliseret folk, når vi holder dem nede? Det er os, der gør dem lastefulde og dyriske for at kunne betvinge dem som kreaturer. Hvis vi*

*holdt op med at holde dem som slaver, kunne de sikkert en dag udvikle en civilisation, der lignede vores egen. Og forsvarerne tager til genmæle og skriver, at de også, i nogen grad, finder slaveriet ubarmhjertigt, men at man på den lyse side redder afrikanerne fra Afrika, som i alle tilfælde er et værre tilholdssted end Vestindien. Desuden er de fleste plantører efterhånden gået med til at lade deres slaver kristne, og slaveri er vel en værdig pris at betale for dåbens gave.*

(Fra Sofie Malmborg: Bargums synder. 2020)